

ἀντικόσμι τό, ἀμάρι. *ῥικόσμι* Πόντ. (Χαλδ.) *ῥιγ-κόσμι* Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κόσμος. Ὁ τύπ. *ῥιγκόσμι* < *ῥντικόσμι* κατὰ μετάθεσιν τοῦ ἑρρίνου. Ἰδ. ΔΟΙΚΟΝΟΜΙΔ. ἰδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918) 198.

Πλήθος ἢ μέγεθος ὑπερβολικόν: Ἐναν *ῥιγκόσμι* τόπον ἔσ' (ἔχει ἀπεράντους γαίας). Ἐναν *ῥικόσμι* ἀρθώπ' ἔσαν ἐκεῖ.

ἀντικοτά ἐπίρρ. ἀμάρι. ἀδικοτά Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀντικοτός < ἀντικοτός.

Ἐξ ἀντιθέτου: Ἦ ἀμάξι τρακκάρανε, γιατί ἤρχονταν ἀδικοτά Θράκ. Δὲ μπορῶ νὰ ἰδῶ τὰ γράμματα, γιατί μοῦ ἔρχεται τὸ φῶς ἀδικοτά αὐτόθ. Ἡ λάμπα μοῦ ἔρχεται ἀδικοτά καὶ μὲ περάζει Σαρεκκλ.

ἀντίκοτον τό, Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κότιν.

Ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν, τὸ ἀποδιδόμενον δάνειον: Παροιμ.

Κότᾱ κότᾱ ἐδάνειζα κι ἀντίκοτα *κ' ἐπαίρ'να (κότᾱ πληθ. τοῦ κότιν) = μέτρον χωρητικότητος, μόδιον).

ἀντικοτῶ Ἡπ. Κάρπ. ἀντικουτῶ Μακεδ. (Βελβ. Κοζ.) ἀντικουτοῦ Θράκ. (Σιρέντζ.) ἀντικοτάω Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) ἀντικουτάω Κέρκ. (Κάτω Γαρ.) ἀντικουτάου Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιάρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀντικουτῶ Εὐβ. κ. ἀ. ἀντικουντάου Μακεδ. ἀδ'κουτῶ Ἰμβρ. ῥντικοτῶ Κάρπ. ῥδικοτάω Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. κοτῶ. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ ῥντι εἰς δι ἐν τῷ τύπ. ἀδ'κουτῶ πβ. ἀγνάντσια - ἀγνάδσια - ἀγνάδσια, ἀραδίζω - ἀραδῶ κττ.

1) Ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι Εὐβ. Ἡπ. (Χουλιάρ.) Μακεδ. (Κοζ.): Τὸν ἔβαλα μπροστά κι δὲν ἀντίκοτ'σι Κοζ.

2) Θεωροῦμαι ὑπαίτιος κακοῦ τινος, ὑπόκειμαι εἰς μομφὴν Κάρπ.: Ὅλο σοῦ ἀντικοτῶ (συνών. φρ. μ' ἔχεις 'ς τὸ μάτι). β) Ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω τινὰ Κάρπ.: Ἀτοῦα ποῦ κάομαι σ' ἀντικοτῶ; — Ἐ σὲ θέλω νὰ σὲ βλέπω, μ' ἀντικοτᾶ (ἀτοῦα = αὐτοῦ δᾶ, κάομαι = κάθομαι). Σὲ ῥνικότησα πάλι σήμερο; γ) Θεωρῶ τινὰ ὑπαίτιον, αἰτιῶμαί τινὰ Κάρπ.: Ὁ εἰς τοῦ ἄλλ' ἀντικοτᾶ. 3) Ἐπὶ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, προσπίπτω ἀντιθέτως πρὸς τὴν ὄρασιν καὶ οὕτω ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σιρέντζ. κ. ἀ.): Μ' ἀντικότ'σε ὁ ἥλιος καὶ δὲ βλέπω Σιρέντζ. β) Κυριολ. καὶ μεταφ. ἀκτινοβολῶ Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.): Φρ. Ἀστράφτει καὶ ῥδικοτάει. 4) Βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι Ἰμβρ.: Αὐτὸ τοῦ προᾶμα δὲ δού ἀδ'κότ'σι.

5) Κάμπτομαι, κλίνω Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ. Κάτω Γαρ.) Μακεδ.: Ἀσμ. Ἀντικοτάει ὁ καλαμῆς, φιλεῖ τὸ κυπαρίσσι Ἀργυροῦδ. Τὸ 'να φντρώσιν κάλαμους κι τ' ἄλλον κυπαρίσσι, ἀντικουντάει οὐ κάλαμους, φιλεῖ τοῦ κυπαρίσσι Μακεδ. 6) Ἀντηγῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Μακεδ. (Βελβ.): Ἀντικουτοῦν τὰ πλάμα Ζαγόρ.

ἀντικούκι τό, ἀμάρι. ἀντικουτῶν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κουκκί. Τὸ ὡς μίσθωμα ἀγροῦ παρεχόμενον γέννημα εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ὑπὸ τοῦ καλλιεργητοῦ, ἀρχ. μορτή: Ἐγὼ ἐνοίκιασα τὰ χωράφκια μου γιὰ δέκα κιλὰ σιτάριν τὸν χρόνον ἀντικουτῶν. Ἐπλήρωσα δὲκὸ κιλὰ σιτάριν ἀντικουτῶν.

ἀντικουκκουδο τό, ἀμάρι. ἀδικουκκουδο Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κουκκούδι. Ἐξάνθημα τοῦ δέρματος: Μοῦ βγήκαν ἀδικουκκουδα. Συνών. σπυρί, σπιθούρι.

ἀντικουμπι τό, ἀμάρι. ἀδικουμπι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντικουμπῶ.

Ὅπου τις ἐπακκουμπᾷ, στήριγμα. Συνών. ἀποκούμπι.

ἀντικουμπῶ ἀμάρι. ἀδικουδῶ Κρήτ. ἀδικουδίζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. κουμπῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀκκουμπῶ.

1) Στηρίζομαι: Ἀδικουδῆσε 'ς τὸ θεῖό μου. Συνών. ἀκκουμπῶ Α1. 2) Μεταφ. προφθάνω, καταλαμβάνω: Ἀσμ.

Ἦ τὴ γούρτα 'ς τὴν ἀχλαδουρέ, ποῦ 'ναι τὸ λιβαδάκι, ἐκεῖδᾱ μ' ἀδικουδῆσε κ' ἐχόρεψα λιγάκι (ἐκεῖ μ' ἐπίασε ὁ ῥῖγος, ὁ πυρετός, καὶ μ' ἔκαμε νὰ χορέψω λίγο. γούρτα = μάνδρα).

ἀντικουρουνῶ Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. κουρουνῶ.

Κτυπῶ τὸ ρόπτρον τῆς θύρας: Ἀσμ.

Νὰ βάλῃς γυναικίστικα ν' ἀλλάξῃς τὴ θεωρίᾱ σου, νὰ πάῃς ν' ἀντικουρουνᾷς σὰν καὶ δικολογία σου.

ἀντικουττικας ὁ, Βιθυν. Χίος κ. ἀ. ἀντικουττικας Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀντικουττικας Πελοπ. (Ἡλ.) ἀντικουττικας Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κουττικας.

Ἡ κατὰ τὸν αὐχένα βάσις τῆς κεφαλῆς, τὸ ἰνίον: Τὸν χτυπήσεν 'ς τὸν ἀντικουττικα Χίος Συνών. κουττικας.

ἀντικουφῶ ἀμάρι. ἀντικουφῶ Στερελλ. (Ἀρτοτ.) ἀντ'κ'φῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κοῦφος.

Ἀντηγῶ, ἀντιλαλῶ: Ἀδ'κούφ'σαν τὰ β'νὰ ἀπ' τοῦ τ'φι-κιδ' Αἰτωλ. Ἀδ'κουφάει σὶ κείν' τ' ῥάχ' ἅμα τ'φικᾶνι 'ς τοῦ γάμον αὐτόθ. Συνών. ἀντιβογγῶ, ἀντιβοῖζω, ἀντιβρογιῶ 2, ἀντικρίνω Α2 β, ἀντικροτῶ.

ἀντικόφτω ἀμάρι. ἀντισκόφτω Ἡπ. κ. ἀ. — ΔΣολωμ. 10 ἀδισκόφτω Ἀντικύθ. Κύθηρ. ἀντικόβω Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Κέρκ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Λακων.) κ. ἀ. — ΓΜαρκορ. Πουητ. ἔργ. 62 ἀδικόβω Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἀ.) Πάρ. ἀντ'κόβον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀντισκόβω Ζάκ. Κέρκ. Παξ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.) κ. ἀ. — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 23 ἀδισκόβω Ἀντικύθ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Μέγαρ. ἀδισκόβω Κύθηρ. Μέγαρ. ἀντικόβω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀντικόπιω. Διὰ τοὺς τύπους τοὺς ἔχοντας ἐν τῇ παραληγοῦσῃ σ πβ. τὸ ἀπλοῦν κόφτω καὶ σκόφτω. Ἰδ. καὶ ΣΔραγούμ. ἐν Ἀθηνᾶ 26(1914) 27 κέξ.

1) Ἐμποδίζω τινὰ εἰς τὸ ἔργον του, εἰς τὴν προσπάθειάν του, ἐξαναγκάζω τινὰ νὰ διακόψῃ τὴν ἐνέργειάν του Ἀντικύθ. Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Κρήτ. (Σέλιν.) Κύπρ. Μέγαρ. Παξ. Πελοπ. (Γέρμ. Καλάβρυτ. Λακων. Σιδηρόκαστρον Τριφυλ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ.: Μ' ἀντίσκοψε αὐτός, ἀλλεῶς θὰ τελείωνα τὴ δουλειά μου Ζάκ. Τὸν ἀντισκόβει 'ς ὅλες τὸ δουλειές του Παξ. Ἡθελα νὰ ῥτω κι ὁ δεῖνα μ' ἀδίσκοψε Ἀντικύθ. Ἡθελα νὰ ῥθῶ καὶ μ' ἀντισκόφανε Γέρμ. Ὁ γιός μου θὰ 'χῃ σκοπὸ νὰ παντρευτῇ καὶ δὲ μοῦ τὸ λέει, γιατί ξέρει πῶς θὰ τὸν ἀντικόφω Ἀλμυρ. Ἀφ' το νὰ γίγῃ τὸ συνοικέσιο, ἐσὺ μὴν ἀντισκόβῃς Καλάβρυτ. Πῆγε τοι ἀδίσκοψε γιὰ τὸ θηλυκὸ τσαὶ δὲν τὰ τελειώσαμε τ' ἀρρεβωνιάσματα Μέγαρ. Θὰ τὸ 'λιγα τὸ μάθ'μα μ', ἀλλὰ πῆς κι μ' ἀντίσκοψις Αἰτωλ. Μ' ἀντίκουσαν 'ς τ' μέσ' τοῦ χρόνον ἀπ' τοῦ σκουλεῖον αὐτόθ. Καλὰ πααῖν' τοῦ πιδὶ 'ς τὰ γράμματα, ἀλλ' ἀντ'κόβιτι ἀπ' τ'ς δ'λειές αὐτόθ. Καλὰ πᾶιναν οἱ δ'λειές τ', ἀλλὰ ἀντ'κόφκι (ἀντικόφτηκε) αὐτόθ. Ἀντισκόβω τὸ κακὸ

